Ч. 152. Неділя 23 (10) липня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Упір на упір на Угорщині. — Події в Росиї і росийско-японьска війна. — Замах на султана в Константинополи.

Дивні, дуже дивні настали відносини на Угорщині. Ще би не дивувати ся мадярскому упорови, як би на Угорщині Мадяри були однісенькими і виключним народом; але що меншість мадярска на Угорщині має відвагу показувати таку буту, то хиба вже винні таки ті самі чинники, против котрих она тепер обернула ся а котрі єї виплекали і виховали. Як звістно, президент міністрів бар. Феєрварі заповів, що буде уневажнювати всї ухвали рад громадских (муніципий) в справі неприниманя податків і даваня рекрутів, а на то відповіла сполучена мадярска опозиция зазивом до загального опору. Будапештеньска рада громадска ідучи за тим зазивом, ухвалила непринимати податків і давати рекрута а президент міністрів зробив так, як заповів: уневажнив ту ухвалу. Щож стало ся? Ото заступник бурмістра повідомив старшого бурмістра, що не признає міністерияльного рескрипту, зносячого ухвалу ради громадскої о нестяганю податків і що він буде й дальше держати ся тої ухвали. — Так відзиває ся заступник бурмістра, навіть не сам бурмістр. Чи се правно, чи по закону, чи льоґічно і розумно, се оцінить кождий; але що тепер дальше буде? На то дає відповідь якийсь верховодячий нинї на Угорщині муж державний у вступній статиї в N. fr. Presse, котрий так каже:

„Коли же би муніципиї стояли уперто при своїх резолюциях а тим покинули поле прислугуючого їм права, то правительство не злякає ся ніякого средства, щоби надати законам значінє. Оно числить при тім на чинну участь старших жупанів і сподіває ся, що велика часть урядників не дасть ся затуманити пустими обіцянками виконуючого комітету і схоче виставляти на небезпечність своє єствованє і єствованє своєї родини". — Може бути, що правительство буде опорні ради громадскі розвязувати і установляти на їх місце правительственних комісарів.

Конґрес земств має нині закінчити свої наради, а з початком серпня має знов зібрати ся. О скілько можна здогадувати з наспівших доси вістий о нарадах конґресу, то й самі єго члени не дуже вірять в якийсь єго успіх. Здає ся, що головною задачею конґресу було оголосити проєкт конституциї, щоби тим способом змусити Булиґінову комісию до пороблення змін в єї проєкті, заким ще єго цар затвердить. Проєкт конституциї виготовлений земством опирає ся головно на основах анґлїйскої конституциї. Він полишає цареви провід збройної сили, право вета без виразного обмеженя єго обему і всї звичайні привилеї монарха. Кабінет мав би бути утворений на анґлїйский лад: Цар вибрав би собі першого міністра а на єго предложенє іменував би прочих міністрів. Контроля фінансів належала би до парляменту. Проєкт предкладає утворенє двох палат. Членів висшої палати мали би вибирати ті самі податники, що вибирають земства і ради міскі, а члени низшої палати мали би виходити з загального вибору. Всї жителї мали би бути рівні перед законами. Примус паспортовий, нарушуванє тайни листової і цензура мала би бути знесені. Палата послів мала би складати ся з 840 членів без ріжниці народности і віри. Самодержавє зносить ся.

Від кількох днів ходить чутка, що цар має на яхті „Полярна Зьвізда" вибрати ся на чотири дні в подорож по мори. Урядово доказують, що розходить ся лиш о подорож вздовж побережа, але кажуть, що може бути, що цар при сїй нагоді стрітить ся з цісарем Вільгельмом. Чутку сю потверджує також париска ґазета „Matin" і додає, що цар має стрітити ся з цісарем Вільгельмом, щоби порадити

---

6)

Пригоди Доктора Гольмса.

Оповіданя тайного аґента.

(З анґлїйского — Конана Доїле)

(Дальше).

В пів години опісля станули ми на улици Пітта, малім тихім заулку, саме коло одної із найголовнійших улиць Льондону. Число 131 належало до ряду тих домів, що то зверха зовсім гладкі, великі і дуже неромантичні. Коли ми станули перед тим домом, побачили ми, що ціле місце перед ним заняла цікава товпа. Гольмс аж засвистав.

— Таже то що найменше якесь намірене убийство. Яка небудь мала річ не задержить льондоньского послугача. По нагнутих плечах та витягненій шиї такого послугача пізнати зараз, що стало ся якесь насильство. Що то такого, Ватзоне? Горішні сходи змиті, а другі сухі. А все-таки ще досить слїдів від ніг. Ах, ось і Лестред у вікні, то зараз все довідаємо ся, що тут стало ся.

Урядник той приняв нас з дуже поважною міною і завів нас до гостинної комнати, де бігав то сюди то туди якийсь страшно розлеханий і роздразнений старший панок у флянелевім шляфроці. Нам представили єго яко властителя того дому: пан Горас Гаркер з центрального синдикату праси.

— То знов істория з наполеоньскими погрудями — сказав Лестред. — Вас то вчера, здаєсь, інтересувало, пане Гольмс; то я собі подумав, що може будете раді з того, коли будете могли тепер бути при тім, бо ціла справа стала далеко поважнійша.

— Чому поважнійша?

— Бо прийшло до убийства. Пане Гаркер, може би Ви розповіли докладно сему панови, що стало ся?

Той панок в шляфроці звернув ся до нас з якимсь дуже мелянхолїйним лицем.

— То незвичайна річ — сказав він — що я через ціле моє житє збирав новинки від других людий, а тепер, коли сам дожив такої події, то так змішаний і перепуджений, що не можу двох слів до купи зібрати. Як би я прийшов був сюди яко журналїст, то був би сам себе інтервював і був би у вечірній ґазеті помістив дві сторони, а тепер віддаю безвартістну рукопись, бо розповідаю мою історию від початку до кінця всїляким людем, а сам не можу з неї користати. Та нехай, я чував про Вас, пане Шерльок Гольмс, а скоро лиш схочете пояснити сю дивну історию, то се вже буде достаточна нагорода для мене за то, що я Вам розкажу, як то було.

Гольмс сів собі і слухав.

— Все, здаєсь, крутить ся около тої статуї Наполеона, яку я купив чотири місяці тому назад, щоби єї уставити в сїй комнаті. Я дістав єї дешево у братів Гердінґ, другий дім від стациї Гай-Стріт. Значну часть моєї журналїстичної роботи залагоджую в ночи і пишу нераз так до пізна, що вже зачинає свитати. Так було й нині. Я сидів в моїй норі, що знаходить ся на самій горі по заду в сім домі, около третої години, коли зачув якийсь крик на долинї. Я став надслухувати, але не було вже нічого чути. З того вносив я, що той крик походив з надворку. Аж нараз, може в пять мінут опісля, роздав ся якийсь страшенний крик, такий страшний, пане Гольмс, що я ще такого не чув. Доки буду жити, то він все буде менї в ушах гудіти. Я сидів може мінуту або дві як закаменїлий. Відтак вхопив я гачок і побіг сходами на долину. Коли я увійшов до сеї комнати, застав я вікно широко відчинене і добачив зараз, що погруде Наполеона щезло десь з примурка над комином. На що би якийсь злочинець щось такого забирав, того мій розум не може поняти, бо то був лиш ґіпсовий відлив без всякої дійстної вартости.

Можете самі побачити, що той, хто влізе крізь отсе отверте вікно, може одним довгим кроком досягнути до порога передних дверий. Злочинець очевидно так і зробив. Я вибіг отже й отворив двері. Коли я вийшов в темноту, мало що не впав на якогось неживого чоловіка, що тут лежав. Я вернув ся чим скорше назад по сьвічку і побачив відтак якогось бідачиска з великою раною на шиї, а ціле місце то була одна калюжа крови. Він лежав горілиць, з підтягненими в гору колінами і отвертим ротом. Він буде менї таки снити ся. Я мав ще якраз настілько часу, що свиснув моєю поліцийною свиставкою а відтак я мабуть зімлїв, бо вже не пригадую собі більше нічого аж до тої хвилї, коли побачив в сьвітлици поліцияна, що стояв надімною.

— А хтож був той убитий? — спитав Гольмс.

ся з ним в справі мира і установленя в Росиї конституциї.

Здаєсь, що на чутці про замах на Побєдоносцева було щось правди і що єї заперечене єсть лиш урядовим затаюванем правди. Підозріний о замах чоловік називає ся Александровом і єсть кравцем. За донесене о замаху на Побєдоносцева наложив Трепов на кілька ґазет острі кари.

Вість о висадженю японьского войска на півночи від Владивостока була, видко, хибна, бо доси нема о тім потвердженя. Здаєсь навіть, що японьскі кораблї не могли би десь близько Владивостока підплисти до берега, бо всюди вздовж побережа знаходять ся підводні міни, котрі треба би насамперед усунути, заким можна би безпечно підплисти до берега. Можливе єсть однак, що над рікою Тумен прийде до битви, бо там стоять против себе значнійші сили обох противників, а ґен. Лїневич доносить, що 2 японьскі торпедовцї заплили до заливу Гашкевича і острілювали місцевість Оукуґа.

Вже й в Константинополи входять в моду бомби. Підчас вчерашного селамлику хотів хтось виконати замах на султана. Султан скінчив був якраз молитву, войско вже було відмашерувало, аж нараз в хвили, коли султан хотів вертати до Ілдіз-Кіоску, роздав ся нараз сильний гук. Внаслїдок напору воздуха вилетіли всї шиби у вікнах мечету. Також в дипльоматичнім кіоску і в инших сусїдних будинках вилетіли шиби, а самі будинки вибух досить значно ушкодив. В дипльоматичнім кіоску знаходили ся тогди також австро-угорский амбасадор бар. Калїс з радником леґацийним австро-угорскої амбасади, драґомани амбасад німецкої і італияньскої та кілька чужинців, що брали участь в торжестві. Настало велике замішанє і обуренє. Аж за кілька хвиль по вибуху сконстатовано, що настало то на площи положеній напротив мечету у віддалї 200 кроків від місця, в котрім був султан. На місци вибуху знайдено кілька знищених возів і кіньскі трупи. По усуненю ранених і забитих султан пішов в супроводї свого сина і всеї дружини до палати Ілдіз. Там повитав єго барон Калїс, а султан заявив, що він і єго окруженє уйшли щасливо смерти.

Новинки.

Львів, дня 22 липня 1905.

— Іменованя і перенесеня. Є. Вел. Цїсар надав титул і характер радників Намістництва старостам: Антонови Голодиньскому у Львові, ґр. Генрихови Моретінови в Ряшеві, ґр. Володиславови Михаловскому в Ясьлї і Юлїєви Кадіому у Львові. П. Намістник перенїс комісаря повітового д-ра Стефана Желехівского зі Львова до Тернополя.

— Руска ґімназия в Станиславові. На поміщене першої кляси рускої ґімназиї в Станиславові наймлено вже три комнати в каменици Горовіца при ул. Собєского за річний чинш 3000 К. Вступні іспити до І-ої кляси перед феріями не відбули ся задля того, що з Відня не наспіло дотичне розпорядженє і тому не іменовано комісиї до переведеня тих іспитів.

— Вступний іспит до І. кляси рускої ґімназиї у Львові зложило дня 15 с. м. 205 учеників на 220, котрі зголосили ся до сего іспиту.

— За нарушенє солїдарности страйкової. До кухнї в помешканю директора кійного трамваю п. Шустера впало вчера перед полуднем кільканайцять робітників будівельних, а побачивши там працюючого при направі кухнї помічника мулярского, взяли єго насильно з собою, завели до товариства „Каси хорих робітників будівельних“, поклали там на біляр і відчислили єму кільканайцять порядних буків. То само зробили якомусь другому муляреви, котрий в однїй цегольни найми ся надзирати робітників. Прокураторія державна довідавши ся о тім, повідомила полїцию і казала виновників арештувати. — Ще иньша громада робітників впала на будову реальности при ул. Піярів ч. 40 і зігнала з неї працюючого там майстра мулярского а властителя тої реальности і побила єго цеглами. Коли побитий сховав ся до свого помешканя, робітники знищили руштованє і знаряди мулярскі, наробивши шкоди на 300 К. Так само напали були оногди робітники на муляря працюючого при направі кухнї під ч. 39 при ул. Личаківскій і вигнали єго.

— Нещасливі пригоди. В Бориславі в копальнї карпатского товариства настав оногди о 9 год. вечером підчас монтованя нової лямпи електричної вибух ґазів, при чім монтера Юлїяна Краля так поранило, що він небавком закінчив житє. Двох иньших робітників поранило також тяжко, але єсть надія, що они будуть жити. — На будові при ул. Пелчиньскій усунула ся вчера розмокла від дощу земля і присипала зарібника Івана Верещака. Тяжко поговченого відвезло поготівлє ратункове до шпиталю.

— Про катастрофу в Фермо коло Асколї в Італїї, о котрій сими днями донесли телеґрами, наспіла тепер докладнїйша вість, з котрої показує ся, як страшною була тота катастрофа. Дївчата в домі убогих в Фермо сходили ся звичайно що дня рано до каплицї в інститутї на службу Божу. В недїлю відправляло ся богослуженє особливо торжественно і в маленькій каплици на першім поверсї зібрало ся було 69 осіб, монахинь і дївчат. Склеплена стеля каплицї спочивала на кількох стовпах. Як-раз коли сьвященик станув коло престола і зачав правити службу Божу, стоячі на дворі люди вчули якийсь страшний лоскіт а рівночасно понїс ся по цїлім містї страшенний крик. То заломила ся була земля в каплици, а з нею полеґіли в долину і престол зі сьвящеником і всї монахинї з дївчатами. Та не конець на тім. Під таким тягаром і від єго удару заломило ся ще й склепленє на долинї над пивницею, а бальки, камінє, тинк і люди посипали аж в пивницю. Величезна хмара пороху бухнула крізь вікна і двері того дому нещастя і прибігаючим на поміч людем показала, де і що стало ся. З глубини пивницї чути було страшні зойки і стогни та крики розпуки нещасливих. Всї, хто лиш жив, кинулись ратувати присипаних і по довгих та великих трудах видобули остаточно 16 трупів і 32 більше або менше покалїчених людий.

— Не можна по нїчім пізнати, хто би то був — сказав на то Лєстред. — Побачите трупа в трупарни. Але ми не могли доси нїчого розвідати. Єсть то якийсь струнккий мужчина, смаглявий, дуже сильний, не старший як трийцять лїт. Він одягнений бідно, але все-таки здає ся, що то не робітник. В калюжи крови коло него лежав складаний ніж з роговою колодкою. Чи то був єго ніж, чи ним зроблено єму смерть, того не знаю. На єго одежи не було ніякого імени, а в кишенях більше нїчого як лиш яблоко, кусень шпаґату, плян міста Льондона за шілїнґа і фотоґрам. Ось він.

Була то очевидно хвилева знимка, зроблена в малій камері. Она представляла чоловіка з остро викроєними як у мавпи чертами лиця, з причаєним виразом, густими бровами і дивно виступаючими долїшними щоками, як морда павяна.

— А щож стало ся з погрудєм? — спитав Гольмс, придивляючись уважно фотоґрафії.

— Ми дістали вість о тім як-раз в хвили, заким Ви надійшли. Єї знайшли в городци перед пустою хатою в Камден Говс Род. Она була побита на дрібні кусні. Я іду тепер туди, щоби на них подивити ся. Може й Ви підете?

— А вже-ж. Мушу лиш тут роздивити ся. — Він став оглядати лежники і вікно. — Той драбуга мав або дуже довгі ноги або був дуже зручний — сказав він. — Звідси з долини не легко було досягнути ґзимс від вікна і отворити вікно. Вийти назад було в порівнаню лекше. Підете з нами, пане Гаркер, подивити ся на побите ваше погруде?

Безрадний журналїст сїв собі коло свого стола до писаня.

— Спробую, чи не дасть ся що з того зробити — сказав він — хоч не сумніваю ся, що перші виданя вечірних ґазет принесли вже повно подробиций. Таке то моє щастє. Пригадуєте собі, як то запала ся була трибуна в Динкастер? Ну, я був одиісенький журналїст на ній а моя ґазета була однісенька, що не подала звістки о тім, бо я був за надто роздразнений, щоби о тім писати. А тепер прийду також за пізно з убийством, якого хтось допустив ся на моїм власнім порозї.

Коли ми виходили з комнати, чули ще, як єго перо скрипіло по папери.

Місце, де знайдено кусні розбитого погруддя, було віддалене лиш кілька сот кроків. Перший раз спочили наші очи на сім з'ображеню великого цїсаря, котре в дусї якогось незвістного викликало таку божевільну ненависть, що завзяла ся єго знищити. Оно лежало в траві розбите на дрібні кусні. Гольмс взяв кілька з них і став їм старанно приглядати ся.

Єго уважна міна, єго поступованє стремляче певно до цїли, переконали мене, що він наконець знайшов щось, на чім може вже оперти свої досліди.

— Ну, щож? — спитав Лєстред.

Гольмс здвигнув плечима.

— Ще далека дорога — сказав він. — А все-таки маємо кілька фактів, на котрі можемо вже оперти ся. Видко, що посїданє сего погруддя було в очах того злочинця більше варте як людске житє. То одно. А відтак то якась дивна річ, що він не розбив єго в домі або таки зараз коло дому на дворі, скоро єму розходило ся лиш о то, щоби єго розбити.

— За ним же гонив той другий і він ледви знав, що робить.

— Ну, то може бути. Але я звернув би Вашу увагу особливо на положенє сего дому, в котрого городї розбито погруде.

Лєстред оглянув ся.

— То був пустий дім, отже той злочинець знав, що єму тут нїхто не перешкодить.

— Ба, але оптам єсть і другий пустий дім, трохи дальше повисше при сїй самій улици а він мусїв іти попри него, заким сюди зайшов. Длячогож не розбив він там погрудя, коли прецї річ очевидна, що з кождим кроком, який зробив дальше, ставала більша й небезпечність, що хтось єго стрітить?

— Вже не знаю, як то пояснити — сказав Лєстред.

Гольмс показав на лїхтарню при улици над нашими головами.

— Тут міг він видїти, що робив, а там не міг видїти. То була причина.

— Дїйстно правда — сказав детектив. — Ну, коли Ви навели мене на ту гадку, то скажу Вам, що й погруде доктора Барнїкота було розбите близько єго червоної лямпи. Отже що зробите з сим фактом, пане Гольмс?

— Поки що задержу собі єго на запас в памяти. Можемо пізнїйше прийти на щось, до чого то придасть ся. Щож би Ви тепер казали робити, пане Лєстред?

— Найпрактичнїйша дорога, щоби дійти до цїли, була би на мій погляд тота, щоби розпізнати того убитого чоловіка. То не повинно би бути трудно. Коли дійдемо, хто він і хто були єго товариші, то будемо мати добрий початок, бо довідаємо ся, що він вчера робив при улици Пітта, хто то був, з котрим він стрітив ся, а котрий убив єго на порозї в домі пана Гораса Гаркера. Чи як гадаєте?

— Без сумніву. А все-таки то не зовсїм така дорога, на котру би я в сїм случаю вступив.

— Отже, що би Ви зробили?

— О, Вам не треба мене слухати. Я предкладаю длятого, щоби Ви своє робили, а я буду своє робити. Можемо відтак порівнати наші спостереженя, а тодї один другого доповнить.

— Дуже добре — сказав Лєстред.

— Коли вернете на улицю Пітта, то може поступите до пана Гораса Гаркера. Скажіть же єму від мене, що вчерашної ночи був в єго домі небезпечний божевільний убийник, котрому через Наполеона перевернуло ся в голові. То єму дуже придасть ся до єго статї.

— **Дощева курация.** Американці уміють промислом жити, уміють все визискати, зі всего користи тягнути, але ледви чи їм удасть ся взяти дощ в монополь. А міг би з того бути незлий інтерес. Жителї міста Астін (Austin) в Тексасї видумали новий спосіб лїченя, „дощеву курацию", котра має бути дуже добра, особливо на хороби нервові і на ревматизм, а також і на богато иньших недуг.. А найважнїйша річ, що така курация і дешева і не вимагає богатк заходу; досить лиш розібрати ся і поставити ся під дощ. По такій купели дощевій треба зараз добре натирати ся, а тодї навіть богато упертих недуг зараз уступає. Від коли в Астін завела ся дощева курация, обведено многі городи високими парканами, поза котрими їх властителї уживають тої курациї. В тім лиш одна недогода, що часу курацийного не можна точно означити.

— **Пропали два ученики.** В селяньскій бурсї в Станиславові були с. р. між иншими ученики Мариян Котик і Михайло Чубатий, перший з III. кляси, а другий з I. кл. ґімназияльної. З кінцем послїдного шкільного року оба дістали лихі сьвідоцтва і коли дня 15-го сего місяця оба вибрали ся з бурси, так доси по них слїд цілком загинув. Звісно лише, що ночували у товариша в Милованю, а дня 16 с. м. перевозили ся через Днїстер в Букївнї до Зеленого Устя. Де відтак подїли ся, не знати. Просить ся всіх, хто тих хлопцїв від того часу бачив або знає їх місце перебуваня, донести ласкаво до Николи Чубатого в Озерянах, п. п. Хоцемир коло Товмача.

† **Померли:** Мелянїя зі Стрийских Дзьобова, жена пароха в Руді, упокоїла ся дня 16 с. м. в 29-ім роцї житя; — Александра з Сабатів Винницка, вдова по сьвященику, упокоїла ся дня 19 с. м. в Заїєцах.

— **Конкурс.** Видїл Руского Товариства педаґоґічного розписує отсим конкурс на посаду сталої учительки, а заразом управительки 5-клясової школи виділової імени Шевченка з правом публичности, удержуваної Руским Товариством педаґоґічним. — Вимоги: Повна кваліфікация для шкіл виділових, що найменше 5-лїтна практика в званю учительскім і услівини до веденя і заступництва школи. — Обовязки: Найменше 12 годин тижнево науки і заступництво в веденю і управі школи.

Товариство дає, відповідно до кваліфікациї і особистих условин, стале винадгородженє після умови і запевненє в виді доживотної ренти, забезпеченої всякими правними вимогами. Поданя належить вносити найдальше до 20-го серпня 1905 р., на руки Видїлу Руского Товариства педаґоґічного у Львові, при улици Сикстускій, ч. 47.

Як плекати і доглядати садовину

коли хоче ся мати з неї дохід.

Підручник для властителїв садів, селян, міщан і учителїв. З 21 рисунками в текстї.

Написав **Василь Породко.**

Цїна 50 сотиків.

Можна купити в книгарнях: Тов. ім. Шевченка, Ставропиґійскій і у автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

Телєґрами.

Льондон 22 липня. Зачувати, що президент міністрів Бальфур заявив королеви на вчерашній авдиєнциї, що члени кабінету суть тої гадки, що на тепер нема для них причини до уступленя.

Гельзінґфорс 22 липня. Вчера о 4 год. по полудни якийсь молодий чоловік, іменем Келля Прокопа стрілив до поручника жандармів Крамаровского і зранив єго тяжко.

Константинополь 22 липня. Виновника замаху на султана (гл. „Вісти політичні" — Ред.) доси не вислїджено; він мабуть згинув від бомби. Здаєсь, що бомба вибухла передчасно. Числа убитих і ранених доси ще не стверджено. Арештовано богато людий. Сторожу палатову заострено.

Константинополь 22 липня. Чутка, що виновником замаху був якийсь Болгарин або Молодотурок, опирає ся лиш на здогадах. Слїдство не виказало доси нїчого.

Москва 22 липня. По півночи вибухли тут розрухи; убито поліцияна Іванова і піднощено оклики: Проч з правительством! Най жиють Японцї!

Революцийний конґрес.

Москва 22 липня. На вчерашнім засїданю земств ухвалено резолюцию, в котрій сказано: Зі взгляду на часте нарушуванє законів мусять всї старати ся за помочию мирних средств стерегти прав людскости. То не виключає, щоби при таких переступленях законів в данім случаю відмовлено також послуху властям. Відтак відчитано проєкт відозви до народу, в котрій обговорюють ся послїдні події а відтак взиває ся жителїв, щоби творили ґрупи в цїли наради над представительством народним. Против тої відозви піднесли деякі члени конґресу, що она належить до катеґориї революцийних проклямаций і викличе виступленє властий против мас. Инші однак виділи в тій відозві противвагу як-раз против революцийних проклямаций. Ухвалено всїма голосами против 5 оголосити відозву. Відтак репрезентанти праси внесли протест против адміністрацийних заряджень вимірених против праси.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 22 липня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·50 до 7·80; жито 5·75 до 6·—; овес 7·— до 7·15; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак 10·50 до 10·75; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·50 до 9·—; вика —·— до —·—; бобик 6·75 до 7·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо 75·— до 78·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка —·— до —·—.

НАДІСЛАНЕ.

Лестред видивив ся на него. — Ви чей не направду так думаєте?

Гольмс усьміхнув ся. — Дїйстно нї? Ну, може й нї. Але я певний того, що то пана Горaса і передплатників Центрального Синдикату прасового буде інтересувати. Отже Ватзоне, я гадаю, що побачимо, що маємо довгу і запутану роботу перед собою. Я би дуже був рад з того, пане Лестред, як би Ви так могли зробити, щоби ми сего вечера о 6 годинї могли стрітити ся на Пекарскій улици. Аж до того часу хотів би я задержати отсю фотоґрафічну знимку, яка знайшла ся в кишени убитого. Може бути, що буду змушений попросити Вас о товариство і поміч в малім походї, котрий мусить ще сеї ночи відбути ся, скоро ряд моїх висновків має показати ся правдивий. А поки що бувайте здорові і желаю Вам щастя.

Шерльок Гольмс і я пішли разом на Гай Стріт, де він вступив до склепу братів Гердінґ, в котрім було куплене погрудє. Якийсь молодий помічник сказав нам, що пан Гердінґ прийде аж пополудни до склепу і що він сам ще новий в сім інтересї і длятого не може дати нїякого поясненя. На лици Гольмса проявило ся розчарованє і гнів.

— Ну, не можемо прецї надїяти ся, щоби все ішло після нашої волї, Ватзоне, — сказав він наконець. — Мусимо прийти сюди пополудни, коли пана Гердінґа не можна вчаснїйше застати. Ти вже без сумнїву змірекував, що я стараю ся дослідити тоті погрудя аж до самого жерела, щоби переконати ся, чи не дасть ся при тім вишукати щось особлившого, що могло би пояснити їх тоту якусь дивну судьбу. Загляньмо тепер до пана Морзе Гудзона при улици Кеннінґтон, чи не міг би ту дещо пояснити.

За годину їзди возом станули ми в склепі торговельника образів. Був то малий, присадкуватий чоловічок з червоним лицем, що мав звичай зараз чого небудь кидати ся.

— Так пане, ось тут на моїм столї, пане — сказав він. — За що ми платимо податки і чинш, не знаю, скоро який небудь драбуга буде тут лїзти і розбивати нам наші товари. То я, пане, продав докторови Барнїкотови дві єго статуї. Ганьба, пане! То якийсь нігілїстичний заговір, я то кажу. Нїхто в сьвітї, хиба лиш якийсь анархіст ходив би всюди та розбивав би статуї. Так, як я кажу, то червоні републикани. Звідки взяли ся у мене статуї? Не розумію, що то може мати до річи. Ну, коли конче хочете знати, то я купив їх у Ґельдера і Ски в Черч Стріт, Степнї. То знана фірма в сїй бранжі і єсть вже від двайцяти лїт. Кілько я мав? Три; дві а одна то три; дві у доктора Барнїкота, а одну в білий день розбили на моїм власнім столї. Чи я знаю тоту фотоґрафію? Нї, не знаю. Ба, таки знаю. То Беппо. То був італїяньский робітник від штукатур, котрий дещо помагав в склепі. Він знав ся трохи на різьбарстві, на позолочуваню і виправлюваню в рамцї та на всїлякій подібній роботї. Той хлопчиско покинув мене тамтого тиждня і від того часу не чув я вже нїчого про него. Нї, не знаю, анї звідки він прийшов, анї куди пішов. Я не маю нїчого против него. Він забрав ся на два днї перед тим, як побили погрудя.

— От і все, що ми по правдї могли мати надію видобути з Морзе Гудзона — сказав Гольмс, коли ми вийшли із склепу. — Маємо вже того Беппа яко одного спільного чинника в Кенніґтонї і Консінґтонї, що варто вже хоч би і десять миль їхати. Ну, Ватзоне, загляньмо ще до Ґельдера Ски в Степнї, де єсть початок і жерело погрудий. Була би то для мене велика несподїванка, як би ми там не знайшли нїякої помочи.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).